

Homilie Mt.1, 18 – 24

Goede vrienden van Jezus

Vandaag stevenen wij in een record tempo af naar Kerstmis.

En velen onder ons hebben, om de sfeer van deze tijd dichterbij te brengen, een kerststal en een groene boom in huis gehaald.

Ook de lezingen van vandaag wijzen ons naar de komende Kersttijd.

In de eerste lezing van vandaag ontmoeten we Achaz.

Achaz was koning van Jerusalem in het jaar 733 voor Christus.

In zijn buitenlandse politiek wordt hij verstoord door de tussenkomst van een profeet die indruk wil maken door de aankondiging van een geboorte.

Als we hier even bij stilstaan dan merken we dat er in onze wereld nog niet veel veranderd is.

Recent stooten ook wij, in deze moderne tijd, op leiders die denken de waarheid in pacht te hebben en daarmee de mensen te dienen, terwijl ze enkel hun eigen gelijk willen bevestigen.

Een goeie zevenhonderd jaar na Achaz is er een timmerman in Nazareth die een geboorte ziet aankomen bij zijn verloofde Maria en zich daar vragen bij stelt.

Maar in een droom van Godswege vindt hij zijn gemoedsrust terug.

Dit doet mij en wellicht velen onder ons nadenken over ons eigen leven.

Aan de ene kant zijn wij nuchtere mensen, realisten die berekenen en alles met ons gezond verstand afwegen.

En aan de andere kant zitten we soms vol twijfel en vragen wij ons af of iets dat onze weg doorkruist nog wel toeval is.

Zou er een onzichtbare hand zijn die ons de weg wijst?

Zou het zo zijn dat wij van ergens worden geleid?

Beide, het rationele en het irrationele, doorkruisen onze levensweg.

Wij plannen, wij zorgen, wij berekenen en wij evalueren.

Kortom wij leven ons eigen leven, wij doen alsof we dat leven volledig zelf in handen hebben.

En tot op een zekere hoogte dat is ook zo.

Maar dan ondervinden wij op een bepaald moment dat we het stuur van ons leven moeten loslaten, en het uit handen moeten geven.

Want soms kan dat leven, buiten onze wil, een heel anderen en onverwachte wending nemen.

Dan zoeken wij een uitleg, een verklaring.

En als die niet voldoet, dan denken wij dat het toeval, dat het noodlot is.

Of dat het wellicht in de sterren geschreven staat.

Durven wij ons dan niet afvragen: zou het kunnen dat God ingrijpt in ons leven?

Dat Hij met ons Zijn plan heeft?

Op die vraag bevestigend durven antwoorden vraagt tijd en moed.

Als we ons leven gelovig durven bekijken en gevoelig worden voor Gods aanwezigheid in ons leven,

als we de gebeurtenissen waar we geen vat op hebben, durven zien als signalen, als een opdracht, als een duw van God om ons leven een andere richting te geven...

dat is pas geloven: weten dat er iemand is die uiteindelijk alles in handen heeft.

Dat is de bron van vertrouwen bij al wat gebeurt, en dat geeft innerlijke rust en overgave.

Jozef had een droom.

Die droom is een begrip en staat hier, voor Jozef en voor jou en mij, als een ommekeer in zijn en ons denken:

van een eerder beangstigende zelfzekerheid naar een kinderlijk vertrouwen dat God altijd het beste met ons voorheeft.

De ervaring van 'Ik ben bij je' is de kernboodschap en wil ons sterken om de situatie waarin wij en vele anderen leven, te veranderen en te verbeteren.

En deze ervaring 'Ik ben bij je' geeft ons ook de kracht en de moed om anderen bij te staan,

om gezinnen die elke maand moeten afwegen wat mogelijk zal zijn te helpen.

Leven is een samenspel van onze vrijheid en van de bezieling die van God uitgaat.

Een eenvoudige ambachtsman die Jozef heette, besloot met Maria, zijn verloofde te trouwen.

Het is een mooie illustratie tussen menselijke vrijheid en goddelijke planning.